

Sygnatura akt II AKa 42/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SSA Cezariusz Baćkowski

SSA Grzegorz Kapera

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 kk, art. 263 § 2 kk, art. 280 § 2 kk, art. 280 § 2 kk, art. 280 § 2 kk, art. 280 § 2 kk, art. 280 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 8 grudnia 2016 r. sygn. akt III K 178/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego P. M. na rzecz Skarbu Państwa 620 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 8 grudnia 2016 r., III K 178/16:

I. uznał oskarżonego P. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. I-VI części wstępnej wyroku, przyjmując, iż każdorazowo posługiwał się trzymaną w dłoni bronią palną w postaci samodziłowo przerobionego przez rozwiercenie jednej komory naboju do naboju dłuższego alarmowego kal. 22 L. rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) - (...) oraz, iż przestępstwa te stanowią ciąg przestępstw, tj. czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 91§1 kk i za to na podstawie art. 280§2 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego P. M. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego czasu do 23 lutego 2016r. w Ł., W. i P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci samodziłowo przerobionego przez rozwiercenie jednej komory naboju do naboju dłuższego alarmowego kal. 22 L. rewolweru typu Z. kaliber 10 mm o nr fabrycznym (...) - (...), tj. czynu z art. 263§2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85§1 kk i art. 91§2 kk połączył oskarżonemu orzeczone powyżej kary i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46§1 kk orzekł od oskarżonego tytułem naprawienia szkody na rzecz:

- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 14.800zł,
- Banku (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 20.570zł oraz 500 EURO,
- (...) (...) przy ul. (...) we W. kwotę 1500zł,
- (...) S.A. V. (...) Al. (...) w W. kwotę 958zł,
- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 25.260zł,
- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 2.230zł,
- (...) Bank S.A. przy ul. (...) w P. kwotę 1.000zł,
- E. (...). S.A przy ul. (...) w S. kwotę 356,56zł;

I. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 lutego 2016r. godzina 21.20 do dnia 8 grudnia 2016r.;

II. na podstawie art. 44§1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu ujętego na k. 304 pod poz.3;

III. na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu ujętego w wykazie na k. 291 pod poz. 1;

IV. zarządził pozostawienie w aktach sprawy dowodów ujętych na k: 38, 43, 55, 61, 67, 77, 108, 137, 171, 179, 407, 574, 615, 620, 661-663, 1040 z wyjątkiem poz. I. (butelka), 1147 oraz zarządził zniszczenie dowodu ujętego na k.1040 pod poz. I. (butelka);

V. na podstawie art. 230§2 kpk zwrócił oskarżonemu dowody ujęte na k. na k. 304-308 pod poz. 4, 6-13, 16-20, 34-35, 39-45, 52, 58, 60;

VI. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Wyrok zaskarżył apelacją obrońca z wyboru oskarżonego adw. J. K. w całości, zarzucając wyrokowi w odniesieniu do punktów I i II:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, tj.

a. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK i art. 4 KPK oraz art. 424§1 pkt 1 KPK, polegającą na jednostronnej, fragmentarycznej oraz dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w zakresie ustalenia charakteru rewolweru (...) model (...), kal. 10 mm, jako broni palnej, gdyż sąd a quo pominął i nie wskazał w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których odrzucił znajdujący się w aktach sprawy dowód w postaci uwierzytelnionego odpisu postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie 1 Ds. 4101/13 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto z 18.6.2014 r. (k. 531-538), w którym powołano się na stanowisko MSWiA – Departament Koncesji i Zezwoleń z 5.9.2012 r., z którego wynika, że pistolety i rewolwery marki (...) nie spełniają definicji broni palnej, ponieważ nie miotają pocisków w wyniku działania materiału miotającego, a amunicja do nich zawiera jedynie materiał inicjujący, a pogląd taki wyrażają też wymienieni w tym postanowieniu biegli sądowi oraz (...) Instytut (...) w opinii z 20.9.2013 r.,

b. art. 7 KPK w zw. z art. 170§1 pkt 3 i 5 KPK, polegającą na bezpodstawnym oddaleniu wniosku dowodowego o zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu ruznikarstwa celem stwierdzenia, czy rzekome przerobienie jednej komory

bębna rewolweru (...), kal. 10 mm., który stanowi własność oskarżonego, było wykonane samodzielnie czy nosiło cechy oryginalnego wytworzenia, a także wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego w sytuacji, gdy występujący w sprawie biegły M. K. nie ma wiedzy technicznej z zakresu mechaniki precyzyjnej, jest funkcjonariuszem organów ścigania i nie jest uprawniony do wydawania opinii prawnych;

powyższe uchybienia doprowadziły do błędnego przyjęcia, że oskarżony tempore criminis posługiwał się bronią palną, co skutkowało przyjęciem kwalifikowanego typu rozboju i surowszym wymiarem kary, a więc wywarły wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

1. w odniesieniu do punktu II wyroku, obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, tj. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK i art. 4 KPK, polegającą na jednostronnej, fragmentarycznej i dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie ustalenia prowadzącego do wniosku, że posiadanie rewolweru marki Z. (...) kal. 10 mm wymagało zezwolenia, o jakim mowa w ustawie o broni i amunicji, a z uwagi na to, że w rewolwerze, który posiadał oskarżony dokonano przeróbki jednej komory naboju w bębnie rewolweru umożliwiającej użycie naboju alarmowego kal. 22 long, brak było podstaw do przyjęcia usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu (art. 30 KK), gdy sąd a quo pominął i nie wskazał przyczyn, dla których odrzucił znajdujący się w aktach sprawy dowód w postaci uwierzytelnionego odpisu postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie 1 Ds. 4101/13 Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto z 18.6.2014 r. (k. 531-538), w którym powołano się na stanowisko MSWiA – Departament Koncesji i Zezwoleń z 5.9.2012 r., z którego wynika, że pistolety i rewolwery marki (...) nie spełniają definicji broni palnej, ponieważ nie miotają pocisków w wyniku działania materiału miotającego, a amunicja do nich zawiera jedynie materiał inicjujący, a pogląd taki wyrażają też wymienieni w tym postanowieniu biegli sądowi oraz (...) Instytut (...) w opinii z 20.9.2013 r., a ustawowa definicja niedozwolonego przerobienia broni palnej nie uwzględnia kryterium podmiotu dokonującego przerobienia oraz sposobu jej dokonania, lecz wskazuje na końcowy efekt przerobienia; prawidłowa ocena wymienionego rewolweru prowadzić musi do wniosku, że dokonanie przerobienia bębna rewolweru przystosowanego wyłącznie do amunicji ślepej do użycia w jednej komorze również amunicji ślepej (naboju alarmowego kal. 22 long), a nie do wystrzeliwania pocisku z lufy, nie jest zabronione; nieprawidłowe jest też ustalenie, że dostosowanie jednej komory naboju w bębnie rewolweru do użycia naboju alarmowego 22 long pozwalało na „wystrzeliwanie z przerobionej komory z zawartością prochu strzelniczego o wyższej energii kinetycznej i broń taka stanowi broń palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji”, gdyż żaden nabój alarmowy nie jest wypełniony prochem strzelniczym i nie jest w nim osadzony pocisk, a sposób przerobienia rewolweru nie pozwalał na wystrzelenie pocisku kal. 5,6 mm przy użyciu materiału miotającego, co łatwo wykazałby biegły rusznikarz lub biegły z zakresu broni i balistyki,

powyższe uchybienia doprowadziły do błędnego przyjęcia przez sąd a quo, że P. M. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci rewolweru (...) kal. 10 mm, chociaż posiadanie tego urządzenia nie wymagało żadnego zezwolenia,

2. odnośnie do wymiaru kary w punktach I, II i III wyroku, rażąca niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej, w następstwie niedostatecznego uwzględnienia realnego kwantum społecznej szkodliwości ciągu przestępstw opisanego w punkcie I wyroku, z perspektywy czynników wskazanych w art. 115§2 KK, a także pominięcia lub jednostronnego umniejszenia wagi okoliczności wpływających na wymiar kary wskazanych w art. 53§1 i 2 KK.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że oskarżony nie posługiwał się bronią palną i zakwalifikowanie ciągu przestępstw z art. 280§1 KK oraz wymierzenie oskarżonemu kary nie wyższej niż 5 lat pozbawienia wolności oraz o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przestępstwa z punktu II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji o uchylenie orzeczenia o karze łącznej.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uzważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna. Istotą zarzutów apelacyjnych sformułowanych w punktach 1 i 2 jest twierdzenie, że rewolwer (...) kal. 10 mm nie jest bronią palną, ponieważ nie miota pocisków w wyniku działania materiału miotającego, a

amunicja do niego zawiera jedynie materiał inicjujący. Wynika to, m.in. ze stanowiska Departamentu Koncesji i Zezwoleń MSWiA z 5.9.2012 r. oraz postanowienia Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto z 18.6.2014 r. o umorzeniu sprawy 1 Ds. 4101/13, które to dokumenty sąd orzekający pominął. Konsekwencją wymienionej tezy jest twierdzenie apelującego, że posiadanie wymienionego rewolweru nie wymagało zezwolenia, o którym mowa w ustawie o broni i amunicji. Wskazuje się również na dokonanie przez sąd a quo dowolnego ustalenia, że dostosowanie jednej komory naboju w bębnie wymienionego rewolweru do użycia naboju alarmowego 22 L. pozwalało „na wystrzeliwanie z przerobionej komory naboju z zawartością prochu strzelniczego o wyższej energii kinetycznej i broń taka stanowiła broń palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji”, gdy żaden nabój alarmowy nie jest wypełniony prochem strzelniczym (materiał miotający) i nie jest w nim osadzony pocisk, a nadto sposób przerobienia tego rewolweru nie pozwalał na wystrzeliwanie pocisku kal. 5,6 mm przy użyciu materiału miotającego, co z łatwością wykazałby biegły rusznikarz.

Z ustaleń sądu, które nie są kwestionowane wynika, że rewolwer marki (...) kal. 10 mm **stanowi broń alarmową** (służy do wystrzeliwania naboju alarmowych). Zważyć więc należy, że stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy z 21.5.1999 r. o broni i amunicji, **bronią palną** jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego. Natomiast **bronią palną alarmową** jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, wywołuje efekt akustyczny, a wystrzelona z lufy lub elementu ją zastępującego substancja razi cel na odległość większą niż 1 metr (art. 7 ust. 3 ww. ustawy). Z kolei art. 4 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy z 21.5.1999 r. wskazuje, że **bronią palną jest broń** bojowa, myśliwska, **sportowa, gazowa, alarmowa i sygnałowa**.

Z wymienionych przepisów wynika, że bronią palną jest urządzenie spełniające elementy definicyjne określone w art. 7 ust. 1 cytowanej ustawy. Stwierdzenie, że dane urządzenie stanowi broń palną alarmową wymaga zaś dodatkowego ustalenia, że posiada ono cechy określone w art. 7 ust. 3 tej ustawy (por. uchw. SN (7) z dnia 29.1.2004 r., I KZP 39/03, OSNKW 2004, nr 2, poz. 13; post. SN z dnia 22.1.2003 r., I KZP 40/02, OSNKW 2003, nr 1-2, poz. 11). Dodać należy, że przepis art. 7 ww. ustawy wymienia cechy charakterystyczne, którym muszą odpowiadać wszystkie urządzenia zaliczane do zbioru broni palnej, a nie tylko te, które zostały przykładowo wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Wynika stąd, że **bronią palną są wszystkie urządzenia, które zostały do niej zaliczone w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz te które nie zostały wymienione w tym przepisie, ale które posiadają cechy, o których mowa w art. 7 ust. 1**.

Dla ustalenia, czy jakieś urządzenie stanowi broń palną należy więc sprawdzić, czy zostało ono wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy (jeżeli tak, to bez wątplenia jest ono bronią palną), a jeżeli nie, to należy ustalić, czy odpowiada ono elementom definicyjnym podanym w art. 7 ust. 1 ustawy. Innymi słowy, cytowana ustawa w art. 4 ust. 1 pkt 1 zawiera niepełną definicję broni palnej. Jest to definicja niepełna, ponieważ nie wymienia wszystkich elementów zbioru urządzeń określanych jako broń palna, zaliczając do nich jedynie przykładowo (na co wskazuje zwrot <w tym>), między innymi, broń alarmową. Tym samym, do broni palnej zaliczyć będzie można także inne urządzenia, aniżeli broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową. Mogą to być nietypowe urządzenia, które pojawiają się, wraz z rozwojem technicznym typów i rodzajów broni, a które, nie będąc wymienionymi rodzajami broni palnej, będą wypełniały kryteria definicyjne z art. 7 cyt. ustawy. Wymieniony przepis zawiera definicję broni palnej, wskazując na te wszystkie cechy charakterystyczne, którym odpowiadać muszą wszystkie elementy zbioru urządzeń określanych jako broń palna, a nie tylko te, które zostały przykładowo wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Inaczej mówiąc, bronią palną są te wszystkie urządzenia, które do niej zostały zaliczone w art. 4 ust. 1 pkt 1, oraz te, które nie zostały tak nazwane, a które mogą pojawić się w przyszłości.

Należy podkreślić, że broń alarmowa posiada wszystkie cechy charakteryzujące broń palną, które zostały wymienione w definicji zawartej w art. 7, w szczególności zaś zdolność do wystrzelenia pocisków z lufy i przez to rażenie celów na odległość. W świetle przedstawionych rozważań oczywiste jest, że broń alarmowa jest bronią palną w rozumieniu art.

263§2 KK. Pojęcie to nie może mieć innego znaczenia, niż nadane mu w ustawie o broni i amunicji. (zob. post. SN z 22.1.2003 r., I KZP 40/02, OSNKW 2003, nr 1-2, poz. 11).

Powołując się na dowód w postaci opinii biegłego z zakresu badania broni i balistyki (k. 1281 – 1283 oraz k. 1657) sąd pierwszej instancji ustalił także, że naboje alarmowe o kal. 6 mm F., które używane są w wymienionych rewolwerach nie zawierają, co prawda prochu strzelniczego, niemniej, rolę materiału miotającego spełnia materiał inicjujący, którym jest masa sponkowa. Rewolwer pozwala na wystrzeliwanie pocisków w postaci kul gumowych lub gumowo-metalowych o średnicy 10 mm, przy wykorzystaniu ciśnienia gazów. Trafnie więc ustalił sąd a quo, że przedmiotowy rewolwer stanowi broń palną, gdyż spełnia on elementy definicyjne określone w art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o broni i amunicji, albowiem: 1) jest przenośną bronią lufową, która miota pociski, w wyniku działania materiału miotającego, 2) stanowi urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, wywołuje efekt akustyczny, a wystrzelona z lufy lub elementu ją zastępującego substancja razi cel na odległość większą niż 1 metr.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu ustalił również, że jedna z komór bębena nosi ślady samodzielnego przerobienia, które polegało na jej rozwierceniu. Dzięki temu zlikwidowane zostało przewężenie, co umożliwiło wprowadzenie do tej komory naboju alarmowego zawierającego proch strzelniczy i powodującego, że wystrzelony pocisk ma znacznie większą energię kinetyczną. Stosownie zaś do art. 6 ust. 2 cytowanej ustawy, taką przeróbkę należy uważać za wyrób broni.

Wymienione ustalenia nie dają zatem podstaw do stwierdzenia, że rewolwer marki (...) nie spełnia definicji broni palnej, gdyż nie miota pocisków w wyniku działania materiału miotającego. Dzięki przerobieniu jednej komory nabojowej powstała możliwość wystrzeliwania z niego pocisków (ich miotania), w wyniku działania materiału miotającego. W konsekwencji, za bezzasadny uznać należy zarzut sformułowany w punkcie 1a apelacji. Pismo, o którym mowa w wymienionym zarzucie zostało ujawnione na rozprawie głównej (zob. protokół rozprawy z dnia 1.12.2016 r.). Dowód z treści tego pisma sąd a quo ocenił swobodnie, konfrontując go z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, m.in. z dowodem w postaci powołanej opinii biegłego z zakresu badania broni i balistyki. Tym samym, sąd nie uchybił przepisom art. 4, 7 i 410 KPK, a także art. 424§1 pkt 1 KPK, gdyż wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione oraz na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Zaniechanie wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego sąd nie uznał dowodu w postaci pisma Departamentu Koncesji i Zezwoleń MSWiA z 5.9.2012 r. oraz postanowienia Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto z 18.6.2014 r. o umorzeniu sprawy 1 Ds. 4101/13, za dowód relewantny dla dokonania ustaleń faktycznych nie miało więc wpływu na treść orzeczenia.

Bezzasadny jest także zarzut sformułowany w punkcie 1b apelacji. Domagając się powołania nowego biegłego z zakresu badania broni i balistyki, apelujący wskazuje, że biegły M. K. nie ma wiedzy technicznej z zakresu mechaniki precyzyjnej, jest funkcjonariuszem organów ścigania i nie jest uprawniony do wydawania opinii prawnych. Ponieważ z treści wymienionego zarzutu, a także z uzasadnienia środka odwoławczego nie wynika, że podane okoliczności podniesione zostały w kontekście art. 196 KPK, przyjąć należy, że zmierzają one do wykazania konieczności powołania w sprawie innego biegłego, stosownie do art. 201 KPK. Autor apelacji traci jednak z pola widzenia, że dr M. K. jest biegłym z listy Sądu Okręgowego we Wrocławiu (kadencja upływa 31.12.2019 r.) oraz ekspertem Międzywydziałowej Pracowni Balistyki i Mechanoskopii (...), a przede wszystkim, że warunkiem powołania przez sąd innego biegłego jest wykazanie okoliczności wskazanych w art. 201 KPK. Mianowicie, że dotychczasowa opinia jest niepełna lub niejasna albo wewnętrznie sprzeczna. Tymczasem, ani w zarzucie, ani w jego uzasadnieniu tym kwestiom nie poświęcono żadnego zdania. Arbitralne stwierdzenia, że biegły „w sposób dowolny i nieuprawniony zaprezentował własną definicję materiału miotającego” oraz, że opinia jest jednostronna, subiektywna i błędna w rozumieniu art. 201 KPK, mają charakter gołosłowny i nie mogą być uznane za uzasadnienie podniesionego zarzutu. Poza tym wątpliwości, co do kwalifikacji biegłego oraz prawidłowości wydanej przez niego opinii powinny być zgłoszone na rozprawie głównej, a nie dopiero w środku odwoławczym. Z protokołu rozprawy z dnia 7.9.2016 r. nie wynika zaś, aby poza kwestiami związanymi z pytaniami zadanymi biegłemu przez autora apelacji, zgłaszał on uwagi dotyczące wyłączenia biegłego bądź nieprawidłowości wydanej przez niego opinii.

Zasadnie postąpił sąd pierwszej instancji oddalając wniosek o powołanie biegłego z zakresu rusznikarstwa, celem stwierdzenia, czy rzekome przerobienie jednej komory bębna rewolweru (...) było wykonane samodzielnie, czy nosiło cechy oryginalnego wytworzenia uznając, że taka opinia nie ma znaczenia dla postępowania. Wymieniony dowód zmierzał wszak do wykazania tezy, że przedmiotowy rewolwer został wyprodukowany z przerobioną komorą bębna, a zatem oryginalny rewolwer powiadał „fabryczną” wadę i w takiej postaci został nabyty przez oskarżonego. Okoliczność, że jedna komora bębna tego rewolweru została wykonana samodzielnie, stwierdzona została zaś na podstawie opinii biegłego dr M. K.. Do wymienionych okoliczności sąd a quo odniósł się na s. 20 – 21 uzasadnienia wyroku ustalając, że nabyta w sklepie (...)broń była fabrycznie nowa i nie było możliwości sprzedaży broni z rozwierconą komorą naboju.

Bezzasadny jest także zarzut sformułowany w punkcie 2 apelacji. Wbrew temu zarzutowi sąd pierwszej instancji nie uchybił podanym w apelacji przepisom postępowania. Nie dokonał też błędnego ustalenia, że dostosowanie jednej komory naboju w bębnie rewolweru pozwalało na wystrzeliwanie z niego naboju z zawartością prochu strzelniczego. Przeciwnie, ustalenia faktyczne relewantne dla odpowiedzialności karnej oskarżonego są prawidłowe, dokonane na podstawie wszystkich dowodów, które zostały ujawnione na rozprawie, a następnie ocenione swobodnie w sposób wymagany przez przepis art. 7 KPK. Zważyć należy, że zgodnie z art. 9 cytowanej ustawy o broni i amunicji, broń palną i amunicję do tej broni można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwy organ, z wyłączeniem wypadków, o których mowa w art. 11. Z tego przepisu wynika zaś, że pozwolenia na broń nie wymaga się m.in. w razie posiadania broni palnej alarmowej o kalibrze do 6 mm. Z niekwestionowanych przez apelującego ustaleń sądu wynika, że przedmiotowy rewolwer ma kaliber 10 mm. Zważywszy więc, że stanowi on broń palną w rozumieniu przepisów art. 7 ust. 1 i 3 ww. ustawy, na jego posiadanie wymagane jest zezwolenie. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednak, że zasadniczym elementem wskazującym na wymóg uzyskania zezwolenia na posiadanie tego rewolweru było jego przerobienie i posiadanie właściwości, o których mowa w art. 7 ust. 1 ww. ustawy. Będąc bronią palną, rzeczony rewolwer wymagał pozwolenia na jego posiadanie, którego oskarżony nie uzyskał.

Dodać należy, że dobrem chronionym przepisem art. 263§2 KK jest ochrona porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli przed zagrożeniem jakie stwarza niekontrolowane posiadanie broni palnej. Wzajemna relacja pomiędzy ustawą o broni i amunicji oraz art. 263§2 KK sprowadza się do tego, że art. 263§2 KK penalizuje zachowanie sprzeczne z nakazanym w ustawie. O ile bowiem Kodeks karny penalizuje zachowanie polegające na posiadaniu broni palnej bez zezwolenia, o tyle nie określa, w jakim zakresie zezwolenie takie jest wymagane. Treść normatywną art. 263§2 KK wypełniają więc przepisy określające pojęcie broni palnej i amunicji oraz zasady i tryb wydawania zezwoleń na ich posiadanie (zob. A.Marek, Komentarz do Kodeksu karnego. Część szczególna, Warszawa 2000, s. 263; uchw. SN 22.1.2003 r., I KZP 40/02).

Bezzasadny jest także zarzut sformułowany w punkcie 3 apelacji. Sąd pierwszej instancji na s. 30-33 uzasadnienia wyroku podał szczegółowe powody wymierzenia kar jednostkowych, a następnie kary łącznej za przypisane oskarżonemu przestępstwa. Zarzut nadmiernej surowości kary wymierzonej oskarżonemu nie może zostać uwzględniony tym bardziej, że do wszystkich okoliczności wskazanych w tej kwestii w środku odwoławczym sąd a quo odniósł się, w tym do leczenia się oskarżonego na depresję, motywacji leżącej u podstaw zachowania oskarżonego oraz wysokości wyrządzonej szkody.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono, jak na wstępie.

SSA Cezariusz Baćkowski SSA Jerzy Skorupka SSA Grzegorz Kapera